

мѣлъ, подпоркѣ въ тежкѣ-тъ старостѣ и нѣтъ ѣмъ изгубилъ!..... Какво му остава?... Да се потыква въ старици!... Колко, колко сѣмъ такива? на кои горещи-тъ сълзи текатъ по пристарѣли-тъ лица и парятъ като жаръ!.. Мамо, мамо! и ты днесъ трѣба да си плакала?...“ Товѣ шепняше цѣтника, а очи-тъ му бѣхъ препълнени съ сълзи... Той ги обърса, въздѣхна и стана да разплѣте шайвана и Вранча, кой бѣше ся заплелъ въ единъ едъръ звѣздель.

Гладно-то добыче, кѣто че, и то, чувствуваше заедно съ ступана си, ако и да глѣдаше по скоро да ся напасе, и пакъ си издигна главѣ-тъ и глѣдаше на господаря си нѣкъкъ си умилно.

— „Какъ е Вранчо, напаси-ли си? паси, паси — пхладниѣ-тъ ще си тръгнѣмъ; какво си ся замыслилъ така да не ти е и тебѣ жално, като менѣ? Небой си — добъръ е Господь.“ Доди до него, хвърли си рѣкѣ-тъ прѣзъ гривѣ-тъ му, потупа го по врата, и Вранчо зе да пасе пакъ зеленѣ-тъ мекъ моравѣ.

— „Паси, и ся отмарай, чи цѣлѣ ноцъ си вървѣла и тѣзи, що нди, е наша... Денѣ прежули слѣнце-то, ношѣ е вѣтрина, а?“

Цѣтника остави Вранча да пасе, отиде подъ брѣста сѣдна и ся облѣгна на рѣкѣ-тъ си. Тѣжни-тъ му мысли усилихъ по-вече, като му присѣднихъ и тѣги-тъ и дѣда Цѣтка. Мѣчаше си да задрѣмѣ, нѣ съня бѣгаше отъ него; склопваше си очи-тъ, нѣ тѣ бѣхъ подпрѣни; какво му не дохаждаше на ума? Помысляше за утѣхъ си, предъ очи-тъ му ся явиваше майка му че плачи — виждаше прѣстарелый си баща, че въздыша и си бърши сълзи-тъ. А кога му хрумнише защо е излѣзълъ, кѣкви извѣстїи е чувалъ за братѣи-та си, чело-то му плавваше и студенъ погъ го по биваше. Тѣй той въздыщаше и поглѣдваше Вранча, кой па